

[Statsministeren.]

hvis en sag skulle hastes igennem på nogle få timer, så ville jeg anse det for nødvendigt, at der var et stort set enigt folketing bag denne beslutning. Jeg vil gerne sige, at regeringen har 3 ting, den ønsker. Den ønsker et hurtigt indgreb over for denne konflikt. Den ønsker konflikten standset, og den ønsker, at folketinget i enighed vil medvirke hertil. Af disse 3 ting ved vi nu, at den sidste ikke lader sig gennemføre, og med viden om, at et meget stort mindretal i folketinget vil stemme imod dette lovforslag, kan regeringen ikke anse det for tilrådeligt at gøre det til lov i løbet af få timer. Regeringen har nøjagtig det ønske, som er udtalt fra anden side, og som alle ved at regeringen har: at denne konflikt ikke får lov til at udvikle sig, så den kommer til at berøre de samfundsvigtige værdier og de livsvigtige områder, og regeringen vil handle ud fra dette ønske. Det er min opfattelse, at ved at bede om dispensation, sådan at lovforslaget kunne komme til første behandling i dag, er der netop åbnet mulighed for, at konflikten kan blive standset, så den ikke kommer til at ramme samfundsvigtige værdier og livsvigtige områder.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Ja, jeg ved ikke, om det kun er mig, der undrer mig, eller om det er hele befolkningen. Det er dog ganske mærkeligt, at en flertalsregering kan være så lammet i sin handlekraft, at hvis den ikke får en meget bred tilslutning, ja, så kan den ikke gøre tingene med den hurtighed, hvormed den ellers nok plejer at være i stand til at handle. Jeg erindrer ikke, at det, da vi behandlede søfartskonflikten, var nogen betingelse for det indgreb, der jo foregik under mange skiftende og ejendommelige omstændigheder, at der var et meget bredt flertal. Der er så meget andet, der er vigtigt, som er blevet vedtaget i denne sal ved en ganske simpel majorisering, hvor statsministeren uden blusel har brugt sit flertal hen over hovedet på tingets oppositionspartier uden at tage hensyn til, hvad vi anførte, uden at tage hensyn til saglige argumenter, og jeg forstår på statsministeren, at sådan skal det også gå i fremtiden.

Det varer ikke længe, så skal en omfattende og indgribende byrdefordelingslov majoriseres igennem dette ting hen over de saglige argumenter, som oppositionen har, hen over de saglige argumenter, som kommunerne og deres organisationer har gjort gældende. Så er der rigtignok ikke den rysten på hånden eller den blusel hos statsministeren, som vi nu ser. Vi mangler en forklaring. Der er et eller andet i denne sag, der ikke er opklaret.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*):

Jeg tror ikke engang, hr. J. O. Krag undrer sig. Men hvis jeg troede på, at hr. J. O. Krag ikke kan se forskel på, at et folketingsflertal efter nogle måneders behandling af et forslag gennemfører det alene, og så dette, at et folketingsflertal på nogle ganske få timer gør det samme, så ville jeg undre mig. Men jeg ved, at hr. J. O. Krag kan se forskellen. Jeg vil også gerne sige, at det interesserede mig selvfølgelig, at hr. J. O. Krag sagde, at et flertal i visse situationer godt kan haste et forslag igennem folketinget, selv om det sker med beskednen majoritet. Det er et tilsagn, jeg vil erindre mig, om jeg nogen sinde føler at have et uafviseligt behov for at anvende det. Og må jeg så sige, at det kan ikke få regeringen til at ændre sin opfattelse af, at det ikke ville være tilrådeligt i dag at følge det råd, hr. J. O. Krag giver, og som han ikke selv tør følge.

(Kort bemærkning).

J. O. Krag: Jo, det ved jeg faktisk godt. Det kan ske for enhver regering, at man har brug for at gennemføre noget også på et forholdsvist ringe flertal. Jeg vil altid med taknemlighed erindre, da hr. Hilmar Baunsgaard og jeg gennemførte helhedsløsningen sammen; det var i øvrigt en god løsning, der tog vidtgående sociale og samfundskonomiske hensyn.

Der er visse ting, jeg ikke kan forstå. Jeg kan ikke forstå, hvorfor det i fjor, da der var søfartskonflikt, var rigtigt, korrekt og velovervejet at forsøge at handle i løbet af få timer, men nu skal samfundet have en uges konflikttab, for det har statsministeren bestemt. Han kan endnu ikke forklare os hvorfor.